

hư hoại, chỉ có sức nguyện kiên cố không bao giờ mất, ý nguyện sẽ dẫn dắt chúng ta, chỉ trong chốc lát đến nơi mình mong muốn”.

Ngài Ngẫu Ích Đại sư nói:” Pháp môn niệm Phật thực không có gì đặc biệt, kỳ lạ, chỉ cần yếu tin sâu, nguyện thiết, niệm Phật liên tục. Rất tiếc đời nay có một số người thấy phương pháp niệm Phật thực hành được dễ dàng, cho là thiếu cần, để dành cho kẻ què mùa thực hành. Chính vì thế, lòng tin của họ không sâu, việc làm không gắng sức, suốt ngày dong ruổi, tịnh nghiệp khó thành. Người niệm Phật chỉ quý ở lòng tin sâu, phát nguyện vãng sanh, luôn luôn hết lòng niệm Phật. Ngày đêm có thể mười muôn, năm muôn, ba muôn câu Nam Mô A Di Đà Phật, cần phải lấy quyết định không bao giờ thiếu làm tiêu chuẩn, suốt đời không bao giờ thay đổi. Nếu làm được như thế, người đó không được vãng sanh là chư Phật ba đời đã nói dối sao? Việc ấy không bao giờ có. Nếu được vãng sanh, vĩnh viễn không bao giờ thoái chuyển.

Người niệm Phật không trụ tâm, buông bỏ thân và thế giới là Đại Bồ Thí. Niệm Phật không khởi tham sân si là Đại Trì Giới. Niệm Phật lòng không còn tính thị phi, nhân, ngã, là Đại Nhân Nhục. Niệm Phật thuần nhất tâm không gián đoạn là Đại Tinh Tấn. Niệm Phật không theo đuổi vọng tưởng là Đại Thiền Định. Niệm Phật có tâm tịch chiếu, không bị mê hoặc lôi cuốn là Đại Trí Tuệ. Cốt yếu là một lòng không loạn động chứ không có gì lạ cả.

Ban đầu, khi niệm Phật, cần phải lần chuỗi, ghi được rõ ràng, định rõ thời khóa, quyết định không thiếu, lâu dần thuần thực, không niệm cũng thành, tự niệm được như thế dù có ghi số hay không cũng được.

Nếu mới phát tâm, lại muốn không chấp tướng, muốn được viên dung tự tại, đều do lòng tin không sâu, việc làm không gắng hết sức, đều là việc đứng bên bờ sanh tử, đến khi lâm chung không thể nào vãng sanh được.

Liên Trì Đại sư dạy: Hoặc có người hỏi ngày nay người niệm Phật cũng nhiều, tại sao người thành Phật lại ít? Vì có 3 nguyên nhân:

1. Có người miệng tuy niệm Phật, nhưng trong lòng không làm điều thiện, nên không được vãng sanh, dám mong mọi người đã niệm Phật cần yếu phải y theo lời Phật dạy: phải chứa đức tu phước, phải hiếu thuận với cha mẹ, trung với vua, anh em hòa thuận, vợ chồng cung kính, cần phải chí thành tin thật, ngọt dịu nhẫn nại, công bình chính trực, phượng tiện giúp người. Cần phải lấy lòng từ bi đối với tất cả, không sát hại sanh mạng, không làm nhục kẻ dưới, không khinh chê người kém hơn mình. Nếu người có lòng không tốt, dù có niệm Phật, chắc chắn niệm bị thối lui, còn lại lòng không tốt. Trái lại người tích đức, tu phước, lòng luôn làm việc lành niệm Phật chắc được thành Phật.

2. Có người miệng tuy niệm Phật, trong lòng tạp nghĩ loạn tưởng, do đó không được vãng sanh. Dám mong mọi người khi niệm Phật cần phải an định tâm vượn, ý ngựa, niệm mỗi chữ được rõ ràng, mỗi tâm thường chiếu sáng như chính mình đối với Phật ở Tây phương không dám tán loạn. Nếu niệm Phật được như thế chắc được thành Phật.

3. Có người tuy miệng niệm Phật, trong lòng chỉ cầu sanh về chỗ giàu sang, hoặc nghĩ ta là phàm phu không thể về thánh địa được, chỉ mong khỏi mất thân người là tốt rồi. Những ý tưởng ấy hoàn toàn

không phù hợp với tâm Phật. Vì đức Phật chỉ hướng dẫn chúng ta vãng sanh Cực lạc, trái lại chúng ta từ chối không muốn sanh, tâm mình trái với tâm Phật, vì thế không được vãng sanh. Dám mong tất cả mọi người, nếu niệm Phật phải quyết chí cầu sanh Cực lạc, không nên nghi ngại. Người ở cung trời giàu sang tột bậc, phúc hết còn bị đọa lạc, huống chi người giàu ở đời này có được bao lâu. Nếu sợ ta là phàm không được vãng sanh, các bậc thánh hiền được vãng sanh đều là từ phàm phu tiến lên quả thánh. Ai dám nói chúng ta không được vãng sanh? Vì thế chúng ta cần phát tâm rộng lớn, lập chí kiên cố thế nguyện vãng sanh, thấy Phật nghe pháp, chúng quả vô thượng, độ thoát tất cả chúng sanh. Niệm Phật như thế chắc được thành Phật.

Em thân thương của Anh !

Bình: “Đường tuy khó không khó vì ngăn sông cách núi, mà chỉ khó vì lòng người ngại núi e sông”, sự quyết định là động cơ chính để tiến đến thành công, vì trên đường lý tưởng, không phải lúc nào cũng đầy hoa thơm cỏ lạ, mà thường lắm chông gai, nếu chúng ta không quyết chí tiến lên, chắc sẽ bị rơi vào vực thẳm. Chính vì thế chư Tổ thường khuyên chúng ta phải quyết chí đi theo con đường của ta đi rồi chậm hay mau thế nào cũng có ngày đến đích, huống chi con đường về Cực lạc đã có đức Bồ Sư chỉ dạy, chỉ cần chúng ta cố gắng một chút là có thể thoát khổ. Như Ngô Triệt Thiên Sư dạy:

*Sáu chữ Di Đà phải khắc ghi,
Đứng bờ vực thẳm gắng từng ly,
Cảnh trần như ngựa qua sông cửa,
Tịnh độ không còn lệ róm mi. ☸*